

der er ikke en Læge i Landet, som, hvis en Patient siger, at han ikke har Raad til at betale, tager Betaling for Behandlingen. Grunden til, at Sygekasserne ikke kan klare sig saa godt i København som andetsteds, er den, at de har alt for store Administrationsudgifter, det er ikke Lægehonorarerne, der har Skylden. Et andet Forhold, som bevirker, at det kan knibe for Sygekasserne i København, er, at der er for mange Sygedage, og i saa Henseende vil jeg sige, at det vilde noget nær være Idealet ved Sygekasser, om man helt kunde skille, om jeg saa maa sige, Sygepengene ud fra Sygekassevæsenet og lade Sygekassemedlemmerne faa Erstatning for Indtægts-tab under en anden Form. Det er først og fremmest Sygekassernes Opgave at yde fri Lægehjælp, fri eller delvis fri Medicin og frit Hospitalsophold til Medlemmerne, og den Erstatning, de saa skal have for Sygedage, maa de sikre sig paa anden Vis, det er noget, som slet ikke kommer Sygekasserne ved. Den ærede sidste Taler sagde meget rigtigt, at Sygehjælpen var Hovedsagen i Sygekassen, det kom ikke saa meget an paa de 40 Øre, Medlemmerne fik i Dagpenge. Der er i saa Henseende en stor Forskel mellem Sygekasserne i Byerne og paa Landet. Paa Landet er det, som spiller en Rolle, det, at Medlemmerne faar fri Lægehjælp, fri Kørsel, frit Hospitalsophold og fri eller delvis fri Medicin, for Bysygekasserne, særlig for Københavns, spiller Pengehjælpen en helt anderledes stor Rolle, og det mener jeg er et skævt Forhold. Hvis man kunde faa det Forhold forandret, vilde man opnaa ikke lidt.

Jeg vil imidlertid henholde mig til det, som det ærede Medlem fra Fakse sagde, og som jeg synes er Hovedsagen i hele denne Debat. Han sagde: Der staar 700,000 Medlemmer i de danske Sygekasser, men der staar udenfor dem 700,000, som i langt større Grad end de, der er indenfor, trænger til at blive Medlemmer af Sygekasserne. Det var dem, man skulde have med, og det er dem, jeg mener, man ved en Revision af Sygekasseloven først og fremmest skulde have med, og naar Lægerne har talt om de bemidlede Medlemmer af Sygekassen, er det ikke, fordi Lægerne kunde have Fordel af at faa dem skubbet ud. Jeg er enig i, hvad den højtærede Minister sagde, at det, der har været foretaget her paa Sjælland, viser, at det var forholdsvis lidt, Lægerne derved kunde opnaa i Honorarer. Men der er den Fare ved at have de bemidlede Medlemmer i Sygekasserne, at de stadig søger at faa

Ydelserne sat op. De siger: Naar vi er Medlemmer af en Sygekasse, vil vi have noget for vore Penge, vi vil have en ordentlig Erstatning, naar vi er syge. Det rummer en stor Fare, det sætter Kontingentet op og skyder de andre ud til den anden Side. Det har en ikke ringe Betydning for Lægerne, for saa faar Lægerne ikke Betaling for det Klientel, som staar udenfor Sygekasserne, hvis ogsaa de kunde blive optagne i Sygekasserne, vilde det betyde en hel Del. Derfor kunde jeg for saa vidt meget godt være med til at udsætte Behandlingen af det foreliggende Lovforslag til kommende Tider, for der er en hel Række Undersøgelser, det kunde være værd at anstille, f. Eks. en Undersøgelse af, hvad de københavnske Læger har i Honorar pr. Sygebesøg af deres Sygekasser, for at den Tale kunde forstumme, at det er Lægerne, som ødelægger Sygekasserne ved deres urimelige Fordringer. Det kunde ogsaa være værd at faa en Statistik over Sygdommene i By og paa Land og at se, om der er Forskel paa Sygeligheden blandt Landarbejdere og Byarbejdere, og dernæst kunde det være meget værd at undersøge, om man, som jeg sagde, ikke kunde støtte Sygekasserne paa en helt anden Maade end den hittil anvendte, saa at de, der trænger mest, kan faa mest Statshjælp. Jeg er sikker paa, at det, da Sygekasseloven blev lavet, ikke har været Meningen med den, at de mest bemidlede Medlemmer skulde have dobbelt saa meget Statstilskud som de mindre bemidlede. Det har aldrig været Sygekasselovens Fædres eller Folketingets Mening. Det vilde gøre meget Gavn, om man kunde faa dette Forhold forandret.

Jeg vil sluttelig sige til det ærede Medlem for Københavns 9de Valgkreds (Chr. Hansen), som jeg begyndte, at Hensigten med min Tale i Gaar var at arbejde hen til at faa Loven lavet saaledes, at de, der trænger mest til at være i Sygekasserne, kunde blive optagne i dem. Det er faktisk ikke ordnet saaledes i Øjeblikket, saa kan ærede Medlemmer sige, hvad de vil.

Eduard Larsen: Jeg agter igen at bringe Tingets Debat ud af Banen ved at vende tilbage til den Sygekassehistorie, jeg talte om i Gaar, men jeg skal gøre det saa kort, jeg kan, og haaber, jeg ikke skal trætte Tinget ret længe.

Jeg maa for det første bestemt udtale overfor den højtærede Minister, at det er, som jeg sagde, at indtil Poul Christensen fratraadte, var der ingen Uorden i